

СЕЛСКИ ЦЪРКОВЕНЪ ДВОРЪ

Гордий дъбъ, разперилъ клони гъсти,
шумели тайнствено съ листа;
по черковний покривъ съ вечерята
се препиратъ ласковни чевръсти.

Гробовете трева обросли дива,
тъмно глъкнати въ привечерний часъ —
тукъ-тамъ черней иконостасъ
и валилише трепна нълчалива.

А отъзвъ, задъ ниската ограда,
лътна, ношъ ранила дето пада,
тръженици мудно въ пътя свой
преминаватъ, тихи и грижовни —
счувайки презъ дверите църковни
тихъ напевъ: „Съ светини упокой!“

АЙ-ГИДИКЪ

Залезе слънцето, бързо мракъ покри
и върховете и тихнали долини.
На Ай-Гидикъ, тамъ въ небесата сини,
челото още въ блисъкъ все гори.

Гори и грей. Но слънчевия зари
не са това. На снежните вършини
последния вечеренъ отгравъ гини
и гвоне. Вече слънцето се скри.

Понякога во пламътъ на очите
така горятъ, все не прегрели още,
на миналото шастие зарите —

и неговия отгравъ гасне бавно:
макаръ че с въ сърцето вече ношъ,
и слънцето залазало и отлавно!